

Pah ja vielä kerran pah

Suuren Takametsän pientalon poika Pikku Paha Pekka istui rahilla ja katsoi isäänsä huolestuneena.

Selvästikin Isolla Pahalla Veikolla oli taas jokin katala juoni mielessään. Hän istui pöydän päässä kuin muissa maailmoissa, välillä vain käsiään hykerrellen ja hihitellen.

— Poika! havahtui Iso Paha Veikko äkkiä. — Nyt äkkiä pöytä pöytään. Minulla on suden nälkä.

— Selvä on, isäkulta. Saamasi pitää. Odotapas vain hetkinen, kun avaan uuden papupurkin.

— Pah ja vielä kerran pah! Taasko papuja. Etkö sinä kelvoton opi ikinä hankkimaan tähän perheeseen kunnan ruokaa? Sinä olet Ison Pahan sukua, mutta tuolla menolla sinä et ikimailmassa pääse Kelmien Kerhon kunniapuheenjohtajaksi niin kuin minä.

— Mutta isä, kyllähän minä niin kovasti yritän. Minä raukka taidan vain olla luonteeltani synnynäinen sosiaalidemokraatti. Tuleekohan minusta koskaan kelpo kelmiä?

— Ei tule, ellet opettele, ärjäisi Iso Paha Veikko paukauttaen nyrkkinsä pöytään. — Ensi töiksesi voisit hankkia kunnollisen tirsävän sorsapaistin pöytään.

— Mutta isä! Enhän minä voi sellaista tehdä! Sorsa Ponteva on minun ystäväni, minä haluan leikkiä hänen kanssaan.

— Leikkiä ja leikkiä! Pah ja vielä kerran pah. Sinusta ei ole muuhun kuin leikkimään pullasorsien kanssa. Jos et kerran pysty itse pyydystämään paistikasta, mene edes houkuttelemaan se kuoppaan, jonka minä kaivan tuonne tienvarteen. Mars matkoihisi siitä, eikä takaisin ole palaamista

ennen kuin tihutyö on tehty!

Niinpä ei Pikku Pahan Pekan auttanut muu kuin lähteä allapäin nyrkkäsemään ystävänsä sorsan mökille.

— Kop, kop, kop, hän kolkutti ovelle.

— Jaakkoko siellä taas? kuului sisältä. — Onkos sinulla jälleen vähän käytettyjä metsäyhtiötä myytävänä? Odotas hetki niin tulen avaamaan.

Mutta kylläpä Sorsa Ponteva hämmästyti, kun ovella olikin Pikku Paha Pekka.

— Hui, minä ihan säikähdin. Isäksesi ensin luulin. Eikös sinun pitänyt olla kotiarestissa?

— Pitihän minun, myönsi Pikku Paha apeana. — Mutta isällä on nälkä ja taas metkut mielessä. Hän haluaa sinusta paistin, ja minun pitäisi houkuttaa sinut kuoppaan.

— Vai sillä tavalla, puuskahti Sorsa Ponteva. Saadaanpas nähdä! Me teemmekin hänelle itselleen jekun. Sip, sip, syp, syp, supisi sorsa ystävänsä korvaan.

Sillä välin Iso Paha Veikko kaivaa ähelsi keskelle tietä suurta kuoppaa. Saatuaan urakkansa valmiiksi hän peitteli sen risuilla ja heinäkorsilla, ripotteli hie-man pullanmuruja ympärille ja nauraa kihersi päälle ilkeästi.

— Tämä on elämäni paras sorsanpyydys, vaikka sen itse sanonkin, hän jupisi tyytyväisenä ja piiloutui odottamaan loukkunsa laukeamista.

Ei aikaakaan, kun kuopan pohjalta alkoikin kantautua Ison Pahan karvaisiin korviin surkeata avunhuutoa.

— Aha, sorsa on satimessa ja paistinpannu porisee tulella. Tuskin maltan odottaa herkkuhetkeä, Iso Paha kuolasi jolkottaessaan

kokemaan pyydystään.

Mutta voi kauhistus! Kurkistaessaan kuopan reunalta alas Iso Paha pettyi pahanpäiväisesti. Kuopan pohjalla ei ollutkaan mehevää sorsabroileria, vaan hänen oma auttamattoman kiltti poikansa, Pikku Paha Pekka.

— Niin isä, näin tässä kävi. Minä putosin tänne itse, kun yritin houkuttaa sorsaa ansaan. Olen kauhean pahoillani, etten osaa olla oikeasti ilkeä, Pikku Paha selitti surkeana.

Iso Paha Veikko puhkui ja puhisi, ähkyi ja ähisi, räyski ja rähisi, mutta könsyi sentään lopulta auttamaan poikaansa pois kuopan pohjalta.

Mutta silloinpa Pikku Paha Pekka kipaisikin yhtäkkiä ylös kuopan reunalle piilotettuja nuoratikkaita myöten ja vetäisi tikkaat perässään, niin että Iso Paha Veikko jäi itse vangiksi omaan kuoppaansa.

Kuin tilauksesta paikalle osui Kelmien Kerhon vuosikokous. Kylläpä nauru piisasi, kun kunniapuheenjohtajalle oli käynyt noin köpelösti.

— Me erotamme sinut Kelmien kerhosta, pilkkasi veli Kettunen kiukusta pihisevää Isoa Paha Veikkoa. — Mutta Pikku Paha Pekka on osoittautunut pystyvänsä niin kataliin konnankoukuihin, ette teemme hänestä tältä istumalta uuden kunniapuheenjohtajan.

— Pah ja vielä kerran pah! puhkui Iso Paha Kelmien Kerhon poistuessa paikalta uutta johtajaansa juhlien.

Kukaan ei ollut enää kuulemassa, kun kuopan pohjalta sittemmin kantautui alistunut, mutta silti ylpeä huokaisu:

— Poika, sinähän alat oppia...